

לעילוי נשמת
הר"ר משה יהודה
ב"ר שלמה ז"ל
מרמורשטיין
נלב"ע כ"ז אייר תשע"ח
ת.נ.צ.ב.ה.
הונצח ע"י המשפחה

לעילוי נשמת
מרת שושנה ע"ה
ב"ר משה יהודה ז"ל
זילברשטיין
נלב"ע כ"ט כסלו תשס"ד
ת.נ.צ.ב.ה.
הונצח ע"י המשפחה

פניני פרשת השבוע

נושא השבוע: **בוטחים באבא!**

פרשת בהר בחוקותי

בס"ד | גיליון מס' 329

מי הוא זה שאינו זז לעולם, וכיצד תובנה זו הצילה ממוות?

וצויתי את ברכתי (כ"ה, כ"א)

יהיו לו דרכי תחבורה לאולם וממנו? הוא נלחץ אם ככה האור באולם בעיצומה של החתונה? - לא ולא. הוא הכי רגוע. הגביר הזמין אותו, הוא מנהל את האירוע, הוא דואג לו לכל מחסורו, עליו הוא סומך עליו לחלוטין, ולכן הוא רגוע ושלי כל העת! כך ממש, והרבה יותר, אנו נתונים בידיו של ה'. אדם יכול לדאוג, כשהוא חושב שהאחריות מוטלת עליו, החיים שלו בשליטתו, הוא מנהל את חייו - ולכן התפתחויות שונות עלולות להדאיג אותו, להלחיץ אותו, לגרום לו למתח. אבל כאשר האדם סמוך ובטוח בידיו של בורא עולם, הוא יודע שהעול לא עליו, הדאגה זרה לו. הוא בידיים טובות, לא הוא מנהל את האירוע של חייו - בורא עולם מנהל את האירוע של חייו, מחליט עליו הכל, מנחה אותו ומוביל אותו יד ביד.

ולכן, גם אם צצה בעיה רפואית, אם יש אתגר מול ילד, אם הפרנסה מתערערת, וגם אם ככה האור ונוצרת חשיכה סמיכה בעיצומם של ימי שגרה כתוצאה מאסון כזה או

אחר - עדיין אנחנו מתחזקים באמונה וביטחון שאנו בידיים הטובות ביותר, זה נותן לנו כח!

בפרשת השבוע מצווה אותנו התורה על מצוות השמיטה, להפסיק לעבוד בחקלאות הארץ שנה שלימה. לנוכח זאת שואלת התורה 'וכי תאמרו מה נאכל בשנה השביעית?', ומשיבה 'וצויתי את ברכתי, שה' יעניק לנו ברכה מיוחדת. הרה"ק רבי אלימלך מליז'ענסק זי"ע בספרו 'נועם אלימלך', מאיר על כך במתקן לשון, שציווי הברכה הוא רק עקב העובדה שנשאלה השאלה 'מה נאכל'. אם השאלה לא היתה נשאלת - הברכה היתה אוטומטית, כי אבא שבשמים דואג לילדיו תמיד!

אחים יקרים, נכון, זה לא קל. כולנו עוברים ימים קשים בחיי הכלל, ולכולנו יש אתגרים ונסיונות, קשיים והתמודדויות באופן פרטי. הבה נזכור שאנחנו בידיים הטובות ביותר, בידיו של אב רחום וחונן, שדואג לנו, רוצה בטובתנו, ומנהל את העולם כולו כרצונו. נבטח בו בכל לב - בלי שאלות, נאמין בו עם כל הנשמה - גם לנוכח אתגרים, ונזכה שהוא יצו את ברכתו לנו, להאיר את חיינו באורם של ניסים

ונפלאות, ישועות ונחמות!

השעון זז, אבל הוא לא זז!

סיביר. ארץ אפילה וקפואה, עמוסת ייסורים וגדושת מוות. בתוככי אחד מבתי הכלא הידועים לשמצה, שהו באותה עת הגאון רבי יחזקאל אברמסקי זצ"ל, ולצידו יהודי מחסידי הרה"ק הרי"צ מליובאוויטש זי"ע, אשר שמו אינו ידוע. מה שכן ידוע, הוא שהרב אברמסקי סיפר לימים כי אותו חסיד אילף אותו פרק באמונה וביטחון, שליווה אותו כל חייו, ונתן לו כוחות בכל משבר וגל שעברו עליו ברבות השנים. ומעשה שהיה כך היה:

ביום מן הימים, הורגשה תכונה במשרדו של מפקד הכלא. חיילים נכנסים ויוצאים, נראה כי משהו קורה. יהודים בעלי חוש ריח מפותח ניסו לברר מה מתרחש, ולמרבצה צערם ולגודל חרדתם התברר כי הגיעה הוראה מגבוה לסגור את בית הכלא, ולהוביל את כל השוהים בו - יהודים ברובם - לגרודם, למוות חלילה.

ימים לא קלים חולפים על כולנו, ימים לא פשוטים כלל. בשורות האיום שהגיעו מהאסון הנורא באתרא קדישא מירון החרידו כל לב, זעזעו כל מי שנפש יהודי פועמת בקרב. העולם מנסה לשוב לשגרה, אולם המראות, הקולות, הזכרונות והתחושות - מוסיפים ללוות אותנו, ואנו מחפשים דרכים להתמודד.

האמת ניתנת להיאמר, שהקושי העובר על אדם לנוכח אסון נוראי, אינו באמת קושי לא מוכר בכלל, אלא הוא קושי שקיים כל העת - גם בימי שגרה, והאסון מחדד אותו, מעצים אותו במכפלות ענק. זהו הקושי להכיל ולקבל מציאות שאינה מובנת לנו, נסיון שאנו נתקלים בו, משהו שאנו מנסים להבין ולהתמודד אתו - ואנו מתקשים למצוא את הכוחות לכך.

באסון גדול נוראי - זה הזמן בו הלב כואב ומבכה את אובדן של מ"ה נפשות יקרות וטהורות, שעלו לגנזי מרומים בגזירה שמימית בלתי מובנת, והלב ממאן להאמין שכך יכול לקרות. ביום יום שלנו - אלו כל אותם רגעים בהם אנחנו נתקלים במשברים שונים בכל תחומי החיים, ואנו מתקשים להאמין שאנו נמצאים במציאות כה בעייתית, וכיצד יוצאים ממנה.

כשאדם מקבל תוצאת בדיקה רפואית המצביעה על מחלה קשה המקננת בו חלילה, כשאדם מקבל זימון בהול למחנכי ילדיו בגין התנהגות שאינה הולמת, כשמישהו נתקל בתיבת הדואר שלו במכתב פיטורין, כשיהודי ממתין לשמחה המבוששת מלבוא, בכל המקרים הללו אנשים שואלים את עצמם את אותה שאלה: למה? למה זה קרה לי? מה יהיה אתי? איך אתמודד עם הצרה הזו? מה אני יכול לעשות כדי להיחלץ מהמשבר?!

אז איך ניתן לקבל גזירות שמים, ולהתמודד איתן בגבורה? איך ניתן להישאר שלווים ויציבים, לנוכח גל אחר גל העוברים עלינו לא עלינו? איך ניתן לעמוד בפני אתגרים כה מורכבים, ולהוסיף לשמור על שלווה הנפש, על הרוגע האישי, על המשך ההתקדמות שלנו בחיים?!

בפרשת השבוע ניתנת לנו מתנה יקרה, זרקור מאיר רב עוצמה, שנותן לנו את הכוחות להתמודד עם כל אלה: להישען על ה'. להאמין שיש בורא לעולם, הוא מנהיג ויודע מה קורה כאן, יש סיבה לכל מה שעובר עלינו - ברמת הפרט כמו ברמת הכלל, הוא בעל הבית יחיד בעולמו - ומה שקורה כאן הוא בשליטתו, בהכוננתו ובהנחייתו!

קל לומר את המילים הללו, אולם זו עבודת חיים של ממש: אנשים נוטים לרצות שהחיים שלהם יהיו בשליטתם, בידיים שלהם. זה כביכול מריגע, אולי מעודד, נותן אשליה שהכל בשליטה. אבל זו אשליה עצובה, ומשתי סיבות:

ראשית, כי זה פשוט לא נכון! - רק בורא עולם קובע הכל, בכל התחומים! - במה שקורה איתנו ברמה האישית, ובמה שקורה לכולנו ברמת כלל ישראל. ושנית, כי הרבה יותר טוב, נעים, נכון ובטוח, להאמין בה' ולבטוח בו, לענות לכל השאלות ולהתמודד מול כל האתגרים במענה אחד: אנחנו בידיים של בורא עולם, הוא עושה את מה שהכי טוב עבורנו, ולכן אנו כה רגועים ושלווים, עם ולמרות כל מה שעובר עלינו!

ננסה לדמיין אדם, שמוזמן לחתונה שעורך יהודי עשיר באולם יקרתי בחו"ל. הוא מקבל הזמנה וכרטיס טיסה, ונוסע. הוא שואל את עצמו מה יאכל? הוא מברר אם

השמועה עשתה לה כנפיים, אימה וחרדה השתררו בחוצות בית הכלא. עם כל שעה שחלפה, הלכה הידיעה והתבססה, וכבר הודיעו כמעט באופן רשמי כי ביום המחר 'חוסל' בית הכלא, תרתי משמע. הוא יסגור את שערינו, תוך כדי 'חיסול' כל השוהים בו, רחמנא ליצלן.

כל השוהים בבית הכלא רטטו מפחד. בסיביר כמו בסיביר אין לאן לברוח, גזירה היא גזירה, החלטה היא החלטה. כל מה שנתור להם - אלו 24 שעות אחרונות. להיערך, להתכונן, להיות מוכנים לרגע בו יובילו אותם למוות...

הרב אברמסקי הסתובב בחוצות הכלא נסער ודרוך. ערך את חשבון נפשו, התהלך מתוח ביודעו כי בעוד פחות מיממה הוא עתיד לעמוד מול בית דין של מעלה. ואז הוא פגש באותו יהודי חסידי, שהתהלך בכלא נינוח ושאנן כמעט לחלוטין. אם לא די בכך, אותו חסיד גם פנה אליו בשאלה: 'הרב אברמסקי, הנהגתך תורה היא, ולימוד היא צריכה. מדוע אתה כה מתוח? על שום מה נעלמו הרוגע והשלווה שהיו נסוכים עליך תמיד? מה קרה?!'

הרב אברמסקי הביט בו, ולא הבין את השאלה: 'אינני מבין', אמר והחווה על השעון שבידו, 'הלא נותרו 24 שעות לחיינו, והשעון מתקדם, אז כל הזמן! כיצד זה לא אהיה מתוח כששעות חיי הולכות ואוזלות, והשעון מוסיף לזוז?'

'הן אמת שהשעון זז, השיב החסיד בעיניים יוקדות, 'אבל הקדוש ברוך הוא אינו זז! הוא איתנו. גם כאן, גם בכלא, גם ב-24 השעות האחרונות לחיינו, הוא כאן! השעון יזוז כמה שירצה, בורא עולם אינו זז לאף מקום, הוא פה איתנו ואינו מתכוון לזוז מאיתנו!'

הרב אברמסקי שמע את הדברים, ואילו נחרטו בלבו בעוצמה חזקה, הרגיעו את נפשו הסוערת. למחרת התברר שהגזירה התבטלה, יהודי הכלא שרדו את השהות בו, ויצאו ממנו לאפילה לאורה. ועדיין, המסר של אותו יהודי חסיד נותר חקוק בלבו של הרב אברמסקי, שסיפר לימים להרה"ח רבי משה העליסון זצ"ל כי המשפט הזה נתן לו כוחות והחזיקו באמונה תמימה לאורך שנים!

סיפור זה, אותו סיפר הדיין הנודע הגאון החיד"ו וייס שליט"א, מאיר לכולנו זרקור, עבור כל המצבים בחיים:

יעבור עלינו מה שיעבור, הכל עובר וזו. יש רק דבר אחד שלא זז, והוא העובדה שאנחנו בידיים טובות ורחומות, ידיו של בורא עולם. בכל עת משרב או קושי, עלינו להתבונן ולהתחזק באמונה שכל מה שקורה בעולם הכל ממנו, הוא לבדו מלך ממת ומחיה, נותן או לוקח, סוגר או פותח. וכשאנו נמצאים בידיים הכי טובות - לא תמיד אנחנו מסוגלים להבין הכל, אבל אנחנו רגועים ושלווים, לא לחוצים ולא דאוגים, יודעים שבורא עולם איתנו!

אחים יקרים, רק לעם היהודי יש את הכח הזה, את האמונה החזקה הזו, האיתנה כסלע. לפעמים נדמה לנו שישועתנו תבוא ממקור כזה, לפעמים ממקור אחר, או חלילה - איננו רואים אור בקצה המנהרה. בכל המקרים והמצבים - הבה נישאר רגועים ובטוחים, הבה נישען על אבא שבשמים. ובכח האמונה הזו - נחזיק מעמד, נצא מחוזקים, ונזכה גם להיושע תשועת עולמים!

נס קטן, שהפך לנס גדול!

הסיפור שלפנינו מתחיל בעיצומו של חורף תש"פ, בשעת בוקר מוקדמת, בבורו פארק שבניו יורק. ר' יצחק, בעל משפחה המתפרנס מיגיע כפיו - בעבודתו באחד ממשרדי היוקרה השוכנים במנהטן התוססת, עושה את דרכו לעבודה, מאזין תוך כדי הנסיעה לשיעור מוקלט. ביום בו מתרחש סיפורנו, שמע ר' יצחק שיעור בנושא אמונה וביטחון, במסגרתו הוסבר כי לעולם לא יודע אדם מתי וכיצד יועמד בנסייון, ועל כן עליו להתחזק תמיד במידת האמונה וביטחון, כדי להיות מוכן ליום נסיון.

הוא לא העלה בדעתו כמה מהר הדברים יגיעו לכדי ביצוע ממש, אולם זה מה שקרה. עם הגיעו למשרד, המתינה לו קבלת פנים בלתי נעימה בעליל. מכתב הונח על שולחנו, ובו הוסבר, בתירוץ שונים ומשונים, כי הוא מפוטר. כן, הוא עובד מצויין, כולם מכירים ומוקירים אותו, אבל הנהגה החליטה על צמצומים, שינויים ב'כח אדם' וכן הלאה - והוא נשלח הביתה.

רגע לפני שנשבר לבו, נזכר בשיחה ששמע הבוקר, בדרכו למקום שהיה פעם מקום העבודה שלו. 'צריך להתחזק באמונה וביטחון' - הזכיר לעצמו, 'הקדוש ברוך הוא דואג לי. אותו אבא שדאג למשכורתי בחודש שעבר - ניצב לצדי גם בחודש הזה. יתכן שהחלתי לבחון אותי אם אני מסוגל להוסיף ולהאמין, להמשיך לבטוח. להיות רגוע ושליז למרות מכתב פיטורין שכזה!'

הוא שב לשכונת מגוריו, וכשנכנס לבית הכנסת המקומי בעיצומו של יום והכל הביטו בו במבטי תמיהה, שח לחבריו בעיניים בורקות: 'היה לי נס היום. נס. אבא שבשמים אוהב אותי כל כך, והוכיח זאת שוב. קיבלתי מכתב פיטורין, אבל הוא דאג להקדים לי רפואה למכה. בדרכי למכתב הפיטורין הזה שמעתי שיחת חיזוק באמונה וביטחון, בורא עולם סידר לי חיזוק להחזיק מעמד עוד לפני המשבר!'

חבריו לא ידעו מה לומר. יהודי מפוטר מעבודתו, והוא צוהל ושמוח. מסתבר, שהשיחה ששמע בבוקר, אכן מצאה מסילות ללבבו. הוא שב והרהר במשמעות הדברים, בעובדה שאבא שבשמים לא מותיר את בנו לבד בשום מצב, ואם בחר להעמיד אותו בנסייון - עליו להתחזק ולא לשאול שאלות, כי בוודאי זה לטובתו, הוא רק עדיין לא יודע למה...

חלפו חודשיים. ר' יצחק נטול פרנסה, אולם עומד בבטחונו ובאמונתו בה' יתברך. הוא משתדל למצוא עבודה הולמת לכישוריו ומקצועיותו, ובינתיים, לנוכח העובדה שאינו מוצא, התמודד עם קושי בפרנסה, ועשה זאת בגבורה עילאית, תוך אמונה שה' מנסה אותו, וזה בוודאי לטובתו.

ואז, ביום מן הימים, קיבל ר' יצחק הצעת עבודה. דומה למדי לקודמתה, אותו שכר, אותן משימות, כמעט זהה. אמנם, הוא נדרש להסתגל למנהל חדש ותנאים שונים, אבל בסך הכל - מקום העבודה החדש היה לא פחות טוב מקודמו.

ואז הגיע הנגיף ששינה את פני תבל. מקומות עבודה ננעלו על מסגר וברית, אנשים נשלחו הביתה, מיליוני אנשים איבדו את פרנסתם הקבועה. מקום העבודה הקודם שלו - פשט את הרגל. כל העובדים נשלחו הביתה, ללא פיצויי פיטורין, בתקופה בה השוק מוצף בידיים המחפשות עבודה, ורובם מובטלים ונטולי פרנסה עד היום!

ור' יצחק? - מקום עבודתו החדש היה מבוסס, והמנהל הצליח להתמודד עם מגבלות הנגיף, העסק המשיך לתפקד. המשכורת המשיכה להיכנס מדי חודש בחודשו, כל מאורעות ומוראות הנגיף והשפעותיו הכלכליות - פשוט פסחו עליו!

אז התברר, כי היה זה נס משמים. בתום שנה מפיטוריו ממקום עבודתו הקודם - הוא, ועוד עובד אחד שפוטר עמו, הם היחידים מכל עובדי מקום העבודה הקודם, שיש להם עבודה, יש להם משכורת, יש להם פרנסה. כל האחרים למרבה הצער נטולי פרנסה, אפילו פיצויי פיטורין לא זכו לקבל!

כיום, כשר' יצחק מספר את סיפורו לחבריו, הוא אומר להם במבט בוטח: 'זוכרים את היום בו סיפרתי לכם על הנס שבורא עולם גמל עמי ביום בו פוטרתי? - מסתבר שזה היה הנס הקטן. הנס הגדול הוא עצם העובדה שפוטרתי, כי רק כך הצלחתי למצוא עבודה לפני תחילת המשבר הכלכלי שהחל עקב הנגיף, וכיום אני מסודר במשכורת מכובדת!'

סיפור נפלא זה, אשר מעיד עליו מגיד המישרים הנודע הגה"ח רבי שמעון שפיצער שליט"א, קורא לכולנו: המאמין אינו מפסיד, תמיד הוא רק מרוויח. לפעמים רואים זאת בעיניים, לפעמים לא. אבא שבשמים לעולם לא מותיר את בנו לבד, תמיד הוא דואג לכל מחסורם!

אחים יקרים! גם אם יש לנו קשיים ונסיונות, אנו מתמודדים מול אתגרים ובעיות, הבה נזכור שאנחנו לא לבד. מישהו הביא לנו את הקושי, אבא טוב שבשמים עומד מאחורי האתגר, בוחן כליות ולב. כל מה שכדאי לנו לעשות הוא להתחזק ולבטוח בו בכל מחיר ובכל תנאי, לא לשאול שאלות ולא לחפש הסברים, וככל שנאמין ונבטח בו יותר - כך נזכה לראות שהוא יושיענו ויגאלנו מכל צרה וצוקה, ועיניק לנו חיי שפע, אושר ורווחה!

שבריר שניה של ביטחון!

היה זה בשנת תרפ"ו, עת עלה ארצה הרה"ק רבי שלמה מזוועהיל זי"ע, שיומא דהילולא שלו חל היום - ביום השב"ק וזכותו תגן עלינו, והשתכן בירושלים. הוא ביקש להישאר עלום ונסתר, והחל לשבת וללמוד בישיבת 'חיי עולם', כאחד הלומדים. הוא נהג לשבת באחת מפנינות ההיכל, יומם ולילה היה שקוד על תלמודו, ועל ה' השליך את יהבו.

עם הזמן, הכסף שהביא עמו בעלותו ארצה אזל, וחובותיו העצימו. ראש ישיבת 'חיי עולם' באותם ימים, הגאון רבי פישל ברנשטיין זצ"ל, הרגיש במצוקתו, וביקש להעניק לו תמיכה חודשית קבועה. אולם למרבה ההפתעה, הצדיק רבי שלומ'קע סירב, ועמד איתן בסירובו גם כשממש התחננו אליו שיסכים, תוך שהוא לא מגלה לאיש את פשר הדבר. רק לאחר שנים ארוכות, חשף את הסוד בפני מקורבו ואיש סודו הגה"צ רבי אליהו ראטה זצ"ל, שסיפר כי רבו הסביר לו כך:

'חשבתי לעצמי, אמר רבי שלומ'קע, אם אקבל משכורת מדי חודש מישיבת 'חיי עולם', יתכן ובשעת מעשה - ברגע בו אקבל מהם כסף, יחלוף בראשי צל של מחשבה שאני נסמך ונשען על הכסף מהישיבה, ובאותו שבריר שניה אנתק את עצמי חלילה מלהיות תלוי באופן מוחלט בבורא עולם. נשען ונסמך רק עליו. כדאי לי לוותר על תמיכה חודשית נדיבה, כדי לא להפסיד ולו לשבריר שניה את הביטחון והאמונה המחולטים בבורא עולם, הזן ומפרנס לכל!'

אין ספק שדרגה כה גבוהה של ביטחון, שייכת לצדיקים. אנו מצווים על השתדלות, עלינו בוודאי מוטל להשתדל לקבל משכורת חודשית, לפי היכולת והצורך. ועדיין, סיפור זה מלמד אותנו: אחים יקרים, הביטחון בה' הוא מתנה, היכולת של יהודי להאמין בה' ולהישען עליו - זו זכות יקרת ערך. הבה נבטח בה' ונסמך רק עליו, מול כל קושי וניסיון נתמודד בקעזרתו, ונזכה לחיים טובים ובריאים, מאירים ושמחים!

משיעוריו של מגיד השיעור הרה"ג אשר קובלסקי שליט"א

לשמיעת השיעורים בדף היומי ובנושאים נוספים חייגו: 073-2951342 | לקבלת העלון במייל: 6778160@gmail.com | לתרומות והנצחות (גם בכ. אשראי) למען הפצת העלון חייגו: 055-677-8160 | ניתן לתרום גם בעמדות נדרים פלוס